

[C. O. Pedersen.]

blik om, og navnlig de Husmænd, der skal anbringes paa Jorden i Aar, bliver præget paa den Maade, at de omtrent gaar fallit alle sammen, de er ikke i Stand til at forrente den Byggepris, de skal betale, og som Fagforeningerne har paatvunget dem.

Derfor er vi fra vor Side ikke saa hid-sige efter at forcere Udstykningen. Vi erkender, der kan være Brug for den særlig overfor Tillægsparceller; hvor der er Brug, der er for smaa, kan der være særlig Grund til i disse Tider at forstørre dem, hvis vi ellers kunde blive enige om Betingelserne, men Forholdet er jo det — og det kommer vi jo til at beskæftige os med inden alt for længe —, at en meget stor Del af de Husmænd, vi har i Øjeblikket, er forgældet til langt over Skorstenen — langt over Skorstenen. Jeg ser i min daglige Virksomhed, hvor jeg har Lejlighed til at sende det ene Andragende efter det andet ind til Ministeriet om Henstand med Afdrag, hvordan Gælden taarner sig op, Dag for Dag, højere og højere.

Naar Forholdet er det, haster det ikke alt for stærkt med at forcere Udstykningen, og den Dag kommer, da vi her i Rigsdagen maa tage Stilling til, at en hel Del af denne Gæld maa afskrives, det kan de Herrer være ganske overbevist om; og jeg kan i øvrigt forsikre om, at de, der er blevet etableret efter Loven af 1919 i de senere Aar, ikke er et Haar bedre stillet end Selvejerne; Resultatet er det samme, de er forgældet op over Skorstenen saa godt som alle sammen.

Naar jeg nævner dette om Gælden, den Gæld, som jeg er klar over, Staten bliver nødt til at afskrive en Del af, saa er det ikke mindst, fordi jeg i Gaar hørte den højtærede Statsminister med stor Kraft tale om den Gæld, der skulde skrives ned her i Landet. Her var et passende Omraade at begynde. Jeg anbefaler, at Regeringen i sine Overvejelser spekulerer lidt over de nuværende Husmænds Stilling, hvor Staten som Prioritetshaver har Magten og kan skrive Gælden af, hvis den vil, hvis Rigsdagen vil det — og de kommer til det før eller senere!

For øvrigt maa jeg sige, at det Aktiv, som jeg ser i Finansloven, hvor Aktiverne fra Husmændene opføres — og det gælder for Resten mange andre af Statens Aktiver —, er af en saadan Beskaffenhed, at hvis en Direktør for en Bank henvendte sig til Offentligheden med sine Aktiver opgjort paa den Maade, saa var det til flere Aars Forbedringshus. Hertil svarer jo for øvrigt, at Finansministeren med Finansloven i Haand henvender sig til Skatteyderne for at faa

Penge og siger: Saadan er Statens Stilling. Her tager jeg kun et enkelt Afsnit ud, men hvis det bliver opgjort paa en forsvarlig Maade, kan de Herrer være overbevist om, at der er meget, der skal afskrives. Men det kan vi tale om, naar vi skal behandle Udstykningspolitik næste Gang.

Jeg beklager, som sagt, at vi ikke er blevet enige, specielt fordi jeg tror, at der navnlig var Anledning til i denne Tid at forstørre adskillige af Husmandsbrugene, fordi man meget vel kan erhverve Jord til billig Pris og lægge den til en Del af de Husmandsbrug, der er oprettet i tidligere Tid og er for smaa. Det beklager jeg, det er det vigtigste med Hensyn til Udstykning i Øjeblikket. Jeg hørte nok det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) tale om den Kriseforanstaltning, der skulde ligge i, at man købte Jord fra Gaarde, hvor der skulde laves Akkord. Det er vel det, det ærede Medlem mener. Men en saadan Kriseforanstaltning til 3 Mill. Kr., spredt over det hele Land til Jordindkøb, betyder saa meget som en Draabe paa en varm Sten. Derfor anbefaler jeg det ærede Medlem ikke at tale alt for meget om den Kriseforanstaltning, der skulde ligge heri.

Til Slut skal jeg blot anbefale det ærede Ting og navnlig mine Meningsfæller at stemme for det Ændringsforslag, vi har stillet, ikke fordi vi anser det for det bedste, men det er det Forslag, der er oversendt fra Landstinget, som Følge af, at man ikke der kunde komme nogen Vegne med Regeringspartierne, hvorfor Venstre og de Konservative enedes om at stille dette Forslag. Det kom her til Tinget, det gik i Udvalg, og saa har man ikke hørt fra det siden. Jeg siger vel ikke noget ondt om Regeringspartierne, naar jeg siger, at det vist egentlig heller ikke var deres Hensigt at lade det komme til nogen Behandling i Udvalget. Og for at man ikke helt skulde glemme det, er det, at Forslaget kommer frem her, og for at man dog kunde faa Lejlighed til at tage Stilling til det, kommer det altsaa nu her som Ændringsforslag til det af Ministeren stillede Forslag.

Hvis man har Sind for en lille Smule Udstykning, kan det lade sig gøre, hvis man vedtager dette Ændringsforslag; men forkaster man det, standser Udstykningen i det Aar, vi nu gaar ind i. Men Ansvarer derfor maa vi overlade Regeringen og dens Partier. Det falder alene paa dem og ikke paa os.

Ulrich: Jeg finder ikke, der er nogen særlig Grund til at forlænge denne Debat.